

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 25 * 18. června 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne

**Problémem
gamblerství**

se zabývá

ThDr. Jan Hradil, Th.D.

CÍRKEVNÍ ZASTUPITELSTVO ZASEDALO V PRAZE-DEJVICÍCH

Zasedání církevního zastupitelstva předcházelo v pátek 2. června zasedání ústřední rady. Výběr z usnesení přinášíme na str. 4.

V sobotu 3. června se konalo zasedání církevního zastupitelstva. Pobožností posloužil správce církve, královéhradecký biskup bratr Štěpán Klásek. Úvodem byla na návrh sestry farářky Ivy Pospíšilové schválena změna jednacího řádu ve smyslu, že předsedající zasedání zastupitelstva nemusí být členem ústřední rady. Po volbě pracovního předsednictva a komisí byl schválen program zasedání.

Ve své zprávě zmínil bratr Štěpán Klásek, že je tomu rok, co se ocitl v pozici správce. Jeho snahou nebylo být tak dlouho ve funkci, chtěl svolat volební sněm co nejdříve. Církevní zastupitelstvo však rozhodlo volit patriarchu až po volbách biskupů. Poděkoval za pomoc všem biskupům i laickým členům církve, zvláště bratřím ing. Karlu Raušovi a Mgr. Radku Zapletalovi. Zdůraznil však, že hlavní dík patří Hospodinovi, který má s námi trpělivost.

Ředitel úřadu ústřední rady bratr dr. Jiří Vaníček připomněl, že nastoupil do funkce v době hospodářského kolapsu, a informoval o opatřeních, která byla učiněna, aby úřad dostal řád a majetkoprávní vztahy byly napraveny.

Byla podána žaloba na bývalého patriarchu ThDr. Jana Schwarze, který dosud neuhradil dlužnou částku za nájemné, služby apod., které vyplývají z povinností nájemníka. Odpovědnost za ostatní finanční ztráty je zatím v řešení stejně tak jako v případě bývalého ředitele úřadu ing. Miroslava Zahrádky, účetní Zuzany

Prokelové a finančního zpravodaje ing. Františka Vilíma, kteří byli vyzváni, aby nahradili škodu, a pokud tak neučiní v termínu, bude na ně rovněž podána žaloba.

Bratr biskup ThDr. Jan Hradil ze své obsáhlé písemné zprávy zmínil především fakt, že naše církev má na Slovensku stále více členů a poděkoval náboženské obci Praha 1 - Staré Město za finanční pomoc, kterou poskytuje náboženské obci v Liptovské Osadě. Hovořil o zajímavém projektu práce s Romy a o tom, že máme na Slovensku prvního vězeňského faráře.

Ze zprávy zvláštní komise pro volbu patriarchy vyplývá, že ve výběrovém vyhledávacím řízení na úřad patriarchy při vikariátech hlasovalo 502 členů církve. Více než deset procent hlasů získali dva kandidáti: ThDr. Jan Hradil, Th.D. a ThDr. Tomáš Butta, Th.D. O tom, kdo z těchto dvou kandidátů se stane patriarchou, by měl rozhodnout volební sněm 23. září t. r. Do diskuse se však přihlásila sestra Jana Menšíková, která přečetla prohlášení plzeňské diecézní rady, že vikariátní řízení neuspělo, neboť nejsou 3 kandidáti, jak (podle mínění této diecézní rady) určuje organizační řád církve. Protože však žádný jiný kandidát nezískal potřebných 10 % hlasů, aby se mohl podle organizačního řádu církve ucházet na sněmu o funkci patriarchy, bylo po dlouhé debatě rozhodnuto zformulovat dotaz na právní radu církve tohoto znění: Proběhlo vikariátní vyhledávací řízení v souladu s řády ČCSH úspěšně? Podle informace br. ing. Karla Rauše proběhlo v náboženské obci v Praze 1 - Staré Město u sv. Mikuláše v roce

V našem sboru v Tuchoměřicích se 1. června tradičně scházejí děti

2005 celkem 5 revizí (církvevních i státních) a všechny konstatovaly, že hospodaření je v souladu s církevními i státními předpisy.

Církevní zastupitelstvo rozhodlo pro rok 2006 zachovat výši církevního příspěvku v částce 365,- Kč ročně. Jako velký problém se jeví vztah Husitské teologické fakulty Univerzity Karlovy k naší církvi. Bratr biskup Jan Hradil konstatoval, že HTF už v podstatě není naše fakulta. Bratr profesor Zdeněk Kučera potvrdil, že husitské teologii se na fakultě nedo-
Dokončení na str. 3

V Mladé Boleslavi to s dětmi umějí

„Kdo nepřijme Boží království jako dítě, jistě do něho nevejde.“

Mk 10,15

Ježíš nás sice ujistil svou přítomností, kde se sejdem dva nebo tři v jeho jménu, přesto jsme však veselejší, když nás je víc. Abychom dali dohromady skupinku dětí z duchovní péče, která se schází pravidelně na faře, a skupinku z vyučování náboženství ve škole, připravili jsme pro děti v květnu a červnu několik společných akcí.

První proběhla v neděli 14. května. Byly to rodinné – dětské bohoslužby, spojené s poděkováním a blahopřáním maminkám ke Dni matek a se křty dvou chlapců (11 a 6 let), kteří už déle než dva roky chodí na duchovní péči o děti a svým nadšením a porozuměním smyslu biblických příběhů a křesťanství vůbec by určitě předčili mnohé "členy" naší církve. Při dětských bohoslužbách jsme hodně zpívali. Písně, modlitby i dialog sestry farářky s dětmi byl nesen tématem "Já jsem ten dobrý pastýř". Také účast byla na naše poměry potěšitelná: 18 dospělých a 7 dětí. Křtěnci dostali tolik dárků, že je ani nemohli unést – dětskou Bibli, dřevěné křížky (přívěsky na krk), sladkosti, hru, polštářky. Danieli a Míšo, vítáme vás v rodině Božích dětí – v církvi!

Druhou akcí pro děti (ale i dospělé) byl výlet na hrad Kost v Českém ráji 10. června.

A třetí, na kterou jsme zvali širokou církevní veřejnost v minulém čísle Českého zápasu, je dramatizace biblických příběhů o Mojžíšovi dne 17. června.

Za radu starších Libuše Kopřivová, farářka

Narozeninová oslava v Litovli

Letos v březnu se na naší faře v Litovli začaly scházet děti z blízkého dětského domova. Setkáváme se několikrát v týdnu u společné zábavy a her, ale také u práce a mnoha rozhovorů. V současné době jsou děti pravidelnými návštěvníky bohoslužeb a májových pobožností, kde také – u příležitosti oslavy Svátku matek – měly malé vystoupení.

Fara slouží jako místo setkávání, a proto se zde kromě výuky náboženství a seznamování s liturgií naší církve uskutečňují takové akce, jako je stavba ohniště na zahradě, příprava na taneční vystoupení nebo – jako tomu bylo i minulou sobotu – oslavy narozenin.

Bylo zvláštní přihlížet, jak si děti bez rodiny, bez starostlivé péče nejbližších, připravují oslavu. Jak a co si vzájemně přejí, jaké dárky si kupují... Nejčastěji bylo (kupodivu) přání dobrých známek ve škole a pak splnění všech snů, které si oslavenec do života nese. Tak kéž se dětem jejich přání vyplní.

Lucie Haltfořová, farářka

O CO NÁM JDE V NAŠÍ MODLITBĚ?

Součástí našich denních modliteb je ta, o níž prohlašujeme, že nám ji zanechal Pán Ježíš. Obracíme se v ní k našemu Otci, který je v nebesích a prosíme ho: „Přijď království tvé! Buď vůle tvá jako v nebi tak i na zemi!“ Domýšlíme dalekosáhlou těchto proseb? Víme opravdu, o co prosíme? Jsme ochotni přijmout a podřídit se všemu, co pro nás z naplnění těchto proseb plyne? Tyto otázky jsou určeny každému z nás jednotlivě, kdo tyto prosby vznášíme. Čas od času, podle životních okolností, si klademe otázku, proč se naše prosby, jež vysíláme k Bohu, nenaplní. Tehdy je užitečné se rozpomenout v jaké souvislosti Pán Ježíš modlitbě Páně své učedníky vyučoval. Říká jim: „Při modlitbě nemluvte naprázdno jako pohané, oni si myslí, že budou vyslyšeni pro množství svých slov. Nebudte jako oni, vždyť váš Otec ví, co potřebujete, dříve než ho prosíte.“

Jen si přiznejme, že naše modlitby se často podobají shromažďování pro sebe a především podle naší vůle a našich představ. To je nepochybně v rozporu s tím, co chce Pán Ježíš v modlitbě Páně naučit každého z nás. „Přijď tvé království! Staň se tvá vůle!“ To jsou synonyma, jedná se o totéž. Komu jsme v téhle záležitosti blíž? Jednomu z předních mužů v Izraeli o jehož setkání s Ježíšem vypráví evangelista Lukáš (L 18,18-27) anebo muži jménem Zacheus, vrchnímu celníkovi a velikému boháči (L 19, 1-10).

Při některých našich setkáních v církvi bývá svědkem vznesení pochybností o naší církvi. Toto zpochybnění bývá "podepřeno" tvrzením, že v ní nedochází k divům uzdravení, že v ní nejsou lidé schopni mocí modlitby uzdravovat. Máme toto zpochybnění mlčky přejít? Jsem přesvědčen, že nikoliv.

Nemoc, která na člověka dolehne, je

nepochybně útokem, který nejen jeho samotného ale i jeho okolí vytrhne z běžného rytmu života. Nemocný i jeho okolí se po prvním otřesu učí zařadit tuto novou skutečnost do své každodennosti a věřící pak i do souvislostí víry. Je pochopitelné, že jejich myšlenky se zabírají hledáním možnosti uzdravení. K uvažování o nemoci patří i uvažování o tom, proč přišla, zda nám nemá něco závažného říci o nás, o našem životě. Nemoc je útok na naši životní integritu. Přijmeme-li ji však vírou jako zkoušku, pak se se svou nemocí odevzdáváme do Boží ruky. Tak nemoc vytrhne z moci našeho Nepřítele, který usiluje o to, abychom se zaměstnávali především sami sebou. Staneme se schopnými pochopit a přijmout, že nemoc může být i důsledkem hříchu, že je však také zkouškou, kterou na mě můj Pán dopouští pro moji spásu. Cílem Boží
Dokončení na str. 3

Taky se vám to stalo?

Nedávno se mě z Lidových novin ptali, co mne nejvíc trápí. Odpověděla jsem, že jsou to mí rozhádaní přátelé, neochotní se smířit a nárokuje si mé přitakání právě k té jejich "pravdě". A nedávno mi dva mí přátelé, kteří se však navzájem nemají rádi, řekli, ať jim neříkám, že "je mám ráda, ale...". Nemohu je přece mít ráda, když s nimi ne vždy souhlasím a nelíbí se mi, co říkají i dělají. Těžko jim vysvětlit, že je mám ráda, ne "proto že" jsou skvělí atd., ale mám je ráda "i když" a "přesto že"...

Ostatně k tomu mne vychovávala babička, učili mne v náboženství, čteme to v Písmu svatém a kážeme z kazatelen. Dokonce máme milovat i své nepřátele (pokud vůbec v rozměru přítel – nepřítel nahlédáme svět). Lásky a přátelství jsou spojené nádoby. Lásky ani přátelství nejsou vázány jen na stejné zájmy, názory a postoje - to se můžeme dát k zahrádkářům nebo vstoupit do politické strany. Přátelství znamená mít někoho, o koho se můžu opřít, kdo mne unese i přes mé chyby a pády, komu důvěřuji, na koho se mohu spolehnout, až budu potřebovat pomoc. A platí to samozřejmě i naopak, že se o mne může ten druhý opřít, důvěřovat mi a spolehnout se na mne, ať je jaký je a udělá cokoli, že ho nezavrhnou - je to přece můj přítel.

Na opravdovém a zralém přátelství jsou úžasné dvě věci: společné nesení břemen a vnitřní svoboda. V ní mohu říct druhému a on mně všechno bez kalkulování a beze strachu, že to bude zneužito. Láskyplné přátelství je nejlepší učitelkou života. Učí nás přijímat kritiku bez urážení a tak se vyučovat sebekritice. Přátelství učí odpouštět a přijímat odpuštění. Všichni přece býváme zraněni druhými, ale také sami druhé zraňujeme. Opravdovým přítelem proto může být jen ten, kdo zná své vlastní nedostatky.

Paul Ricoeur píše o dvou přátelích, kteří se na cestě přes poušť pohádali a jeden tomu druhému dal facku. Ten zfackovaný (snad i ublížený, uražený a zdrcený) to zapsal holí do písku. Po čase se právě on topil v moři a jeho přítel, který mu předtím dal facku, ho zachránil. Tentokrát zachráněný přítel zapsal dlátem do kamene: „tady mi přítel zachránil život“...

Ano, nesouhlas, ublížení, kritiku, ba i facku od přítele nechme zavát větrem. Dobré činy však máme tesat do kamene. A neříkat „už tě nikdy nechci vidět“. Už s tebou nekomaradím - to patří tak ještě k malým dětem na pískovišti. Zralé přátelství se unese "i když... a přestože..." Nese je přece láska a ta má být trpělivá a odpouštět. Zavazuje nás k tomu Ježíšovo přátelství s námi. Kéž nás vyzrálé a nosné přátelství potkáva co nejčastěji.

Jana Šilerová

Z kazatelského plánu

2. NEDĚLE PO SVATODUŠNÍCH SVÁTCÍCH

Syn člověka je pánem i nad sobotou

Bible a zejména sám Ježíš Kristus nedávají soubor konkrétních návodů k jednání v každé životní situaci. Mravní autoritou je sám Boží Syn, náš Mistr a Pán. Kdo je jeho skutečným následovníkem, ten se musí sám umět rozhodovat, jaký čin bude v dané chvíli pravou službou Bohu, plněním jeho vůle a prospěšnou pomocí bližnímu. V tom záleží křesťanova svoboda i odpovědnost. Tak i svěcení svátečního dne nechápejme jako obtížnou povinnost! Je to milost a pomoc, kterou nám Bůh nabízí. Z církevního obecnství, z Božího slova a ze svátosti večere Páně máme načerpat duchovní posilu pro všední dny, aby tak celý náš život patřil Bohu.

Vstup: Dt 5,12-15

Tužby:

2. Abychom v poslušném následování Pána Ježíše Krista prožívali pravou svobodu Božích dětí...
3. Abychom dovedli naplňovat jak den Páně, tak i všední dny upřímnou zbožností Kristových učedníků...

Epištola: 2 K 4,5-12 (nebo Neh 13,15-22)

Evangelium: Mk 2,23-3,6

K obětování: Ž 81,9-11

Závěrečné čtení: 1 S 3,1-10 (nebo Ex 31,12-17)

Modlitba:

Tobě, Pane, náleží všechn čas, i ten, o němž si myslíváme, že je jenom náš. Prosíme, veď nás ke stále bdělosti a poslušnosti pravých služebníků, aby tvým přibytkem byly nejen křesťanské chrámy, nýbrž každé místo, kde žijeme, naše domovy a rodiny i každé věřící srdce. Pomoz nám, aby všechno, co kdy činíme, bylo pravou službou tobě, službou, ve které najdeš zalíbení.

Vhodné písně: 69, 87, 120, 181, 290, 293, 300, 301, 308, 310

K VÝROČÍ NAROZENÍ DR. KARLA FARSKÉHO

Pokračování z č. 24

„Když se člověk doma nají, má přece dojem, že obědval,“ píše. Zároveň sděluje, že si pořídil v Čekanicích kolo, aby se mohl snáze aprovizovat z okolí. Na oběd chodíval ovšem též ke Knoblochům jako jiní gáziště.

Kam až zasahovala v té době nouze, je patrné z Karlova lístku z 8. listopadu 1917; Karel, projížděje Prahou, zastavil se u známého kanovníka na Hradčanech. Ten ho chtěl uctít, ale poněvadž nebyl ještě "v porci", byla věc spojena s jistými obtížemi. Karel o tom píše: „Čemu se podivíš, že kanovník mně neměl skoro co podat; rozdělil se se mnou o kousek salámu. Je většinou živ na lístky! Porcionisti tam na Hradě tvoří zvláštní kastu pro tyhle zadní nepřístupnou; také jen oni mají v režii statky atd., kdežto ti mladí musej dřít, až běda. Tvrdil, že mně i při svých asi 8000 K závidí, a já mu uvěřil.“

V dopise z 28. ledna 1918, rozumí se cenzurovaném, píše Karel, že v Plzni na náměstí už se provolávala sláva České republice. V jiném psaní, z 18. února téhož roku, vypisuje, jak bohatě vystupují zaměstnanci Škodovky i ve vlaku. Jel s nimi v noci od nás "škodovákým" vlakem; ty vlaky jezdily v neděli dva za sebou. Ve Škodovce pracovalo tehdy snad asi 30 tisíc lidí a pamatuji sám, jaká to byla fronta z náměstí k nádražním pokladnám, když jsem jednou v létě odjížděl v sobotu odpoledne z návštěvy od Karla. Když se mi konečně podařilo koupit si lístek a dostat se do rychlíku, musil jsem batoh nechat na zádech a vystrčit jej oknem ven z vlaku, abych sám mohl jakž takž stát. Tak byl rychlík nabit.

Jak již tehdy vystoupila cenová hladi-

na, je patrné z Karlova dopisu z ledna 1918; už tehdy stál pár slušných mladých koní na trhu v Plzni 10 tisíc korun, pár těžkých koní do sedmi let 14 tisíc korun... Na začátku července jsem ovšem sám viděl v Plzni na trhu pár silných, plavých koní za 28 000 K; byli jsme se v trhu podívat s Karlem, takové ceny byly při nedostatku píce. V dopisech z té doby vyskytují se opět Karlovy narážky na rakousko-uherského zahraničního ministra Czernina; tak píše Karel o komisi, že „to žene jako Černín ty míry“. Jindy nám přeje: „Abyste ve zdraví přečkali mírové jednání.“ V psaní z 27. března 1918 je zmínka, že 26. března jel císař Karel z Liberce přes Semily na Starou Paku, kde pak 27. března, tuším na nádraží, přijímal a udílel audience. To byla ovšem nezvyklá věc – rakouský císař a Stará Paka. Ale účinek na náš lid nebyl rozhodně větší, než když svého času, bezmála asi před 30 lety, přijel do Prahy starý František Josef a s ním současně – nebo snad kvůli němu – i veliký cirkus (nepamatuji již zda Barnum či Sarraani). Když jsme o tom v neděli před "hrubou" v Roprechticích rozumovali, povídal jeden soused s náležitou vervou: „No, do toho cirkusu bych se podívat šel – ale na císaře, to ne!“

Jiný pak, kdykoli se mluvilo o tom, že zas ten a ten byl odsouzen pro urážku císaře, opakoval vždy varovně svou životní zkušenost: „Já vždycky říkám: nechat bejt, nakašlat na císaře!“

Je tedy – nebo aspoň byla – povaha mnohých našich lidí podobna povaze Švýcarů, o nichž jsem četl kdesi tuto historiku: Když jejich poslanci na říšském sněmu německému císaři, tuším Maxmiliánovi Habsburskému, pro-

hlásili, že jeho rozkazů neuposlechnou a berně platit nebudou, ani vůbec se jeho soudu nepodřídí a když císař jim nato pohrozil, že přijede na místo a že je k poslušnosti donutí, řekl mu jeden z těch švýcarských delegátů: „Vaše veličenstvo, to vám neradím! U nás je lid hrubý a nebude mít ohled na vaši korunu!“ Maxmilián tehdy do Švýcar nejel, poslal tam jen vojsko a to bylo poraženo. Císař Karel do Čech přijel a výsledek pro něho, jak víme, byl asi stejný.

Vbrzku po vylíčené události se zúčastnil Karel v Praze v Obecním domě památné odpovědi, kterou dal český národ za přítomnosti Jihoslovánů Czerninovi na všecky jeho skutky a řeči proti nám, posledně na řeč, proslovenou k několika šmokům, jež si ve Vídni sezval; odpovědí tou byla slavná Jiráskova přísaha, proslovená v sobotu 13. dubna 1918. Karel byl tehdy zrovna u nás z Plzně a účast na památné události té mu byla umožněna tím, že šel s poslancem dr. Kramářem. Jak známo, hned v neděli nato Czernin, který tolik zlého prorokoval jiným, sám padl.

Ve slavném máji 1918 byl Karel opět účasten v Praze Divadelních slavností, jak jsem se o tom zmínil rovněž již ve Sborníku na str. 71. Prodělali jsme tehdy spolu takřka všechno, co se dalo. Býval u nás z Plzně poměrně často, třebaže jízda vlakem a k tomu v noci, nebyla z války zvláštním požitkem. Bývaly to buď řádné prázdniny, nebo prázdniny o různých válečných poruchách ve vyučování, na které jezdil domů do hor, nebo, nestálo-li to za tak dlouhou cestu, aspoň k nám do Prahy.

JUDr. Josef Farský
(pokračování přístě)

Nad Písmem

NAPLŇOVAT DEN PÁNĚ

Mk 2,23–3,6

„Tak vás tady pěkně vítám!“ hlaholím do prořídých kostelních lavic v nedělním ránu. Ozvěna nebo spíš dozvuk se nese sborem, který před mnoha desítkami let zbudovaly ruce našich předků. Každá cihla a každý trám zde vyrůstal po nemalém odříkání, kdy si nadšenci utrhávali od úst, aby mohl z bída i z přesvědčení vyrůst krásný kostel, jejich útočiště a duchovní domov v dobách těžkých i všedních. Zasvětili tento svatostánek Mistru Janu Husovi, jehož odkaz nesly celé generace našich otců a dědů s myšlenkou, že jej předají svým potomkům. Odkaz je trošku nepochopený abstraktní pojem, který vyšel kdysi od mluveného slova, kázání, předávání myšlenek, uchovávaní získaného moudra či poznání. Současnost jej dokázala přeroknout do podoby zdeformované tradice, kdy něco domnělého spíš kazíme, bez znalosti obsahu a podstaty se domníváme být uchovávateli vzpomínky na cosi slavného a jen nostalgicky obdivujeme nadšení dřívějších generací, které do svého díla uměly dát s přesvědčením i kus svého srdce.

Sváteční nedělní den a vyprázdněný chrám jako varovné memento příštím generacím nese tichou ozvěnu, nevyřčenou otázku našich předků: „Kam se poděly generace našich dětí? Kde zůstává touha po hledání duchovní podstaty člověka? Čím světi naši potomci sváteční chvíle?“

Hledal jsem odpověď na tuto otázku, kterou jsem zaslechl uprostřed ticha posvátného prostoru, a uviděl jsem...

„Navštívíme dnes tetu v Hradci, je tam, chudák, pořád sama. A když už tam budeme, tak se zastavíme v Carrefouru, potřebuji dětem koupit otepelenou bundu,“ naplánovala žena odpolední program. Neprotestoval jsem, jen jsem si uvědomil, že jsem stále ve svém vědění velký kus za opicemi, protože si nemohu zvyknout na myšlenku, že je někde v neděli odpoledne otevřeno.

Teta se vydala do obchodu s námi a já se podíval, že nemohu najít místo na zaparkování. „To je tady v neděli normální,“ smála se mému údivu a málem mě musela podepřít, když jsme vstoupili dovnitř budovy. Takové hemžení, nával a proudy zákazníků mě skutečně zaskočily. To by mě ani ve snu nenapadlo, že Carrefouru v nedělním odpoledni proudí tisíce lidí.

V tom okamžiku mně všechno došlo. Stál jsem uprostřed moderního, novodobého chrámu. Tady se odehrává pravá konzumní bohoslužba. Případal jsem si jako uvnitř zlatého telete, které pohlcuje člověka a namotává jej do svých tučných vnitřností. Vytřeštěně

jsem zíral na lidi s plnými taškami, s obtěžkanými vozíčky a prázdnými pohledy. Ano, chrámy dnešní doby – všechny ty hypermarkety, bez kterých zřejmě nemůžeme žít a kterým platíme tu nejcenější daň, o kterou jsme kdysi tolik stáli. Znovu totiž prodáváme svoji svobodu, svého ducha, který toužil vznášet se volně nad každou formou hmoty a dnes se nechává zotročit falešným voláním: „Kupte si mě! Jsem v akci za 2.990,-!“

Rudolf Špaček

**Sklonění
před tvým Majestátem
si uvědomujeme,
náš Bože a Pane,
svoji malost,
svoji přizemnost
i zaslíbenost.
Dej nám poznat
skutečné hodnoty,
po kterých lační srdce
a duše člověka.
Kéž i sváteční den
chápeme jako nám
věnovaný čas,
který máme proměnit
v užitečné dílo,
které bude odměnou
pro lidského ducha
i všechno stvoření.
Amen**

O CO NÁM JDE V NAŠÍ MODLITBĚ?

Dokončení ze str. 1
práce s námi je jeho království, ne království tohoto světa a věku. Budeme-li mít toto na zřeteli, nahlédneme, jak vzdálení jsou novodobí uzdravatelé nemocných od Božích myšlenek, když říkají: „Nemusíte být nemocní. Můžete se tu hned uzdravit, máte-li k tomu víru.“ Neříkají tím: „Bůh s vámi jedná špatně, mýlí se a my vám chceme zdraví navrátit!“? Kdo udílí rady takovýmto směrem, zmalomyslně sklíčené, protože je obviňuje, že nemají víru, případně v nich vzbuzuje názor, že jejich utrpení je zbytečné. Ano, olupuje je o pozhánání ze spolehnouti se na spočinutí v Boží ruce. Není totiž vůbec známkou bázně Boží, když chce člověk Bohu předepisovat, nutit jej něco činit nebo nečinit. Co by tito uzdravatelé poradili apoštolu Pavlovi v je-

ho vyrovnávání se s "ostnem v těle"? Ani on hned nevěděl, co si počít s nemocí, která ho zasáhla. Ve 2. listu do Korintu píše, že třikrát volal k Pánu, aby jej toho zbavil. Pak ale poučen říká: „Ale on mi řekl: "Stačí, když máš mou milost, vždyť v slabosti se projevuje má síla." A tak se budu raději chlubit slabostmi, aby na mně spočinula moc Kristova.“ Není obtížné porozumět touze nemocného člověka a jeho okolí po uzdravení. Dnešní medicína i různí léčitelé dovedou s nemocemi úspěšně bojovat. Platí zároveň, že ne vždy. Platí také, že i ti uzdravení se nestali nesmrtnými a jejich život zde tak jako tak skončí smrtí. Je to neoddiskutovatelný lidský úděl. Právě v této souvislosti je stále aktuální Ježíšova výzva určená těm, které uzdravil: „Jdi a nehrěš víc!“ O to v záleži-

tech uzdravení jde. Co člověk, kterému se dostalo uzdravení, učiní s novou příležitostí žít? Jako Ježíš neuzdravoval pro uzdravení samo, tak ani případné uzdravení na základě modlitby dnes se neděje jen samoučelně. V činnosti Ježíšově to bylo znamení pro ty, kdo mu nevěřili, že on je zaslíbený Mesiáš. Není tomu s uzdravením na základě modlitby ve jménu Ježíše Krista jinak ani v naší době. Nejde o uzdravení, jde o účast v království Božím. Uzdravení je jeden z Božích nástrojů v naplňování jeho vůle se všemi lidmi, aby došli poznání pravdy a byli spaseni. To je to jediné, oč nám má v našem modlení a prosbách k Bohu skrze Ježíše Krista v Duchu pravdy jít. Dopomáhej i mně k tomu v čase zkoušky Bůh. Amen.

Jan Hálek

BĚDA, SKRZE KOHO POHORŠENÍ VZEJDE

Myšlenka z Bible, kterou velice často lidé užívají, ale neuvědomují si dopad celé skutečnosti.

Ve své práci duchovního jsem se v poslední době velice často potkával s problémem gamblerství. Minulý týden jsem slyšel, že v rámci počítačů a jiných sázek bylo utraceno několik miliard korun. Současně s tímto sdělením bylo konstatováno, že jsou tisíce lidí závislých na počítačových hrách a že kolem těchto počítačových her je vázán také mnoho kriminality, neštěstí, utrpení rodin, kterým jejich nejbližší závislí gamblerů kradou peníze, kradou věci, rozprodávají je, aby měli možnost znovu a znovu hrát a prohrát.

A tak jsem si řekl, že by bylo nejed-

nodušší, když je to tak, počítače vůbec zakázat. Ale... Jsme u toho. Stát, který by zakázal počítače, by se připravil o stovky milionů na vybírání poplatků. Takže ten to neudělá. Přesto jsou lidé, alespoň podle odborníků psychiatrů, kteří jsou nemocní svojí závislostí. Jejich jednání vlastně není v plné míře přičetné.

Pořídil jsem si literaturu, která k této problematice hovoří. Opět mi dala za pravdu, že by bylo nejlepší jednoduše výherní přístroje zcela zakázat nebo je vytlačit na okraj města. Lidé závislí by nebyli provokováni blikajícími červenými čísly, která je vlastně zvou: „Pojď, zkus to znovu, třeba vyhraješ.“ A tak jsem se rozhodl, že ta místa navštívím a pokusím se zjistit, zda to na

mne působí stejným způsobem, jako je popsáno v literatuře. A věřte, že doposud jsem z mikroklimatu heren negativně fascinován. Některé herny jsou zakouřené, špinavé a při vstupu dovnitř si vás lidé změří a evidentně vědí, že tam nepatříte. Herny mají prostory, ve kterých je napsáno, že je tam provoz 24 hodin. Dále tyto prostory nemají okna, takže člověk sedící uvnitř vlastně ani neví, kolik je hodin, je-li poledne či večer. Je to chytře vymyšleno.

Nyní pár slov k těm, kteří tam chodí. Pokusil jsem se informace vytáhnout z obsluhujícího personálu. Ale i zde je obrovský rozdíl. Jsou tam někteří, kteří vám řeknou: „Já to dělám proto, že jsem nesehnal jinou práci.“ Jsou tam evidentně také ti, kteří tak trochu jsou i svedeni těmito přístroji. To o obsluze. Opět si člověk říká, proč to stát nezakáže. A nyní k těm, kteří tam vlastně chodí. Jsou lidé, kteří si jednoduše hrají a při tom hraní zapomenou na problémy, na hodinu dvě si vyčistí mozek. Protože hravost je přirozeným lidským úkazem, není co vytknout. Jsou však lidé, kteří jsou přesvědčeni, že zbohatnou, a tam začíná jejich osobní tragédie. Viděl jsem některé, kteří do počítače třískají a trestají ho za to, že nevyhráli.

Viděl jsem lidi, kteří si s počítačem povídají, napomínají ho, nadávají mu. Viděl jsem lidi, kteří mlčí, visí na klíče či knoflíku a jsou zpocení vlastním zápasem, zda přidat ještě 100 korun či nikoliv.

Byli tam lidé, kteří z toho všeho měli legraci.

Byly tam sociální skupiny, které se tam pohybují pouze v čase, kdy dostanou sociální podporu.

Vrcholem všeho však byly prostitutky, které prohrávají peníze z vlastní profese.

A co závěrem? Projděte se kupříkladu po městě Brně, kde na každých 150 až 200 metrech je nějaká herna. Ulice Lidická je plná tohoto zařízení. Jsem toho názoru, že by herny osazené výherními automaty měly být zakázané. Jsou zařízením, které člověka svádí a činí jej mnohdy závislým. Je nám tato lidská tragédie zapotřebí?

Jan Hradil

Ptáme se kandidátů na úřad patriarchy

ThDr. Tomáš Butta, Th.D.

ThDr. Jan Hradil, Th.D.

* Jak jste se dostal do Církve československé husitské?

Mám-li opovčedět na otázku, jak jsem se dostal k Církvi československé husitské, pak to pro mne znamená ohlédnutí k počátkům již poměrně delší cesty. Tato otázka má svůj vnitřní rozměr, který člověk jako já jen nerad otevírá v novinovém tisku jako nějakou senzaci. Na jedné straně jsou mé rodové kořeny ekumenicky pestré, na druhé straně mám rodinné vazby na Církev československou husitskou od jejího počátku. Můj pradědeček František Oliva působil jako duchovní hned po vzniku církve v Havlíčkově Brodě. Můj děda, kterého jsem osobně nikdy nepoznal, byl akademický sochař Jan Znoj a vytvořil například plastiky pro Husův sbor na Vinohradech. Udržoval úzký kontakt s patriarchou dr. Františkem Kovářem, kterého i portrétoval. Ačkoliv moje maminka MUDr. Jitka Buttová, roz. Znojová vyrůstala v této církvi, nebyl jsem jako dítě pokřtěn. Rodiče si řekli, bude-li náš syn chtít, může přijmout křest v dospělosti.

Cestu k Bohu jsem si tedy hledal sám. Přesto několik osobností mělo v dětství a mládí vliv na moji orientaci víry. Škoda, že nemohu všechny uvést. Zmíním však svého prastrýce. Vyrůstal jsem sice na sídlišti v panelovém domě, ale prázdninové měsíce jsem z velké části trávil ve staré chalupě uprostřed přírody pod Ještědem. Tato chalupa patřila mému prastrýci – faráři Přemyslu Olivovi, který odešel v padesátých letech následkem těžkého onemocnění do předčasného důchodu. Navíc doba nepřála křesťanské práci s mládeží, které se on jako katecheta a skautský vedoucí věnoval. Později jsem se dověděl, že patřil k prvním bohoslovcům Církve československé a přijal svěcení od dr. Karla Farského. Za letních večerů mně vyprávěl poutavé biblické příběhy.

Jako již starší jsem měl kamaráda, který se rozhodoval jít studovat katolické bohosloví. Vedli jsme zapálené diskuse o různých duchovních tématech. Četl jsem filosofické, historické a teologické knihy. Knihovna mého strýce, bývalého faráře, nabízela tituly, které byly běžně nedostupné. Nakonec jsem se přihlásil ke studiu teologie já, a můj kamarád šel jiným směrem. Dnes, pokud vím, je aktivním katolickým věřícím, knězem se však nestal. Asi tři roky před přijetím na tehdejší Husovu československou bohosloveckou fakultu v Praze jsem docházel na setkání

Tedy neměl jsem na to velkého vlivu. Narodil jsem se v padesátých letech 20. století v Semilech manželům Hradilovým. Otec Ladislav Hradil byl farářem. Musím říct, že farářem té církve, kde se mohou ženit. Postupně jej překládali z místa na místo, takže až jsem se narodil na faře v Semilech, přestěhoval jsem se pak do Aše, kam pouze přišel při stěhování nábytku. Otcí však nepovolili nastěhovat se do pohraničí, a tak místo Aše přišel Pacov, po Pacovu Dobronín, po Dobronínu Jihlava, Vyškov. Poslední farou se otcí stal Svinov, kde mu definitivně po roce působení v roce 1978 odňali státní souhlas k výkonu povolání. S církvi jsem se poznával již v útlém dětství, kdy mi babičky v kostele dávaly bonbóny, což se mi samozřejmě líbilo. Ale zde bych přece jenom otázku mně položenou trochu upravil, protože měla být spíše položena takto: „Jak jste se stal křesťanem Církve československé husitské?“ Měl jsem tři sourozence, dvě sestry a jednoho bratra. Život na různých farech byl úměrný tomu, jaká byla daná farost.

Po nástupu do první třídy v Jihlavě jsem panu řediteli školy oznámil, že máme něco společného, protože on se jmenoval Křesťan a můj otec byl farář. Reakce na moji poznámku byla jasná, ředitel prohlásil: nech hloupých vtípů. A tam jsem poprvé pochopil, že není vždy výhodné být synem faráře.

Jan Hradil

mládeže do sboru v Praze-Vinohradech, která vedla sestra farářka Dagmar Krmenčíková. Současně jsem přicházel v místě svého bydliště do sboru v Praze-Krči, kde působila sestra farářka Alena Kaňáková, manželka církevního historika prof. Miloslava Kaňáka. V prvním ze jmenovaných sborů jsem přijal ve svých 21 letech křest a ve druhém sboru později svátost biřmování. Měl jsem možnost poznávat i jiné církve, pozoruhodné kazatele a různá společenství. Svůj duchovní domov jsem rozpoznal v naší církvi. Byl jsem osloven liturgií. Liturgie mi kupodivu od počátku nepřipadala jako nesrozumitelná překážka víry, ale naplňovala mě zvláštním vnitřním prožitkem.

V čase studia na teologické fakultě probíhalo mé nesnadné a dlouhodobější rozhodování věnovat se plně službě evangelia jako kněz Církve československé husitské.

Tomáš Butta

CÍRKEVNÍ ZASTUPITELSTVO...

Dokončení ze str. 1
stává místa, je potřeba vypracovat kroky pro rozvoj husitské teologie na Univerzitě Karlově. Bratr doc. Jan B. Lásek konstatoval, že ze zákona je vztah mezi církví a fakultou vágní a je třeba jednat se státními orgány. Církevní zastupitelstvo pověřilo komisi (pražský biskup Mgr. Karel Bican, ThDr. David Tonzar a brněnský biskup ThDr. Petr Šandera), aby zahájila jednání s novým děkanem prof. Davidem Holetonem.

Bylo oznámeno, že předsedkyní správní rady Diakonie a misie byla jmenována Mgr. Olga Líbalová, místopředsedou Karel Filip a členy do-

zorčí rady sestry Jitka Bednářová, Miroslava Studenková a bratr Tomáš Michnáč. V souvislosti s obsazením místa ředitele DM bylo schváleno, že obecně při obsazování pracovních míst je třeba oznámit, že je místo volné, určit pracovní náplň a podle počtu kandidátů teprve vyhlásit výběrové řízení. Pokud se přihlásí pouze jeden zájemce, je možno jej (pokud splňuje podmínky) jmenovat bez výběrového řízení.

Církevní zastupitelstvo souhlasilo i se zřízením nové právnické osoby - Diakonické centrum Semily.

(red)

Tábor Broučků

Odbor duchovní péče o děti a mládež při pražské diecézi pořádá opět Tábor broučků. Jedná se o letní pobyt rodičů či prarodičů se svými dětmi nebo vnoučaty uprostřed krásné přírody. Letošní setkání je zajištěno v termínu od neděle 6. 8. do neděle 13. 8. v hotelu Hela ve Velké Úpě, která leží 2 km od Pece pod Sněžkou. Téma setkání zní: Boží láska. Program bude opět zajištěn jak pro děti, tak pro dospělé. Biblické vyprávění pro malé je doplněno nejružnější tvůrčími činnostmi: kreslením, zpíváním, tancem, společnými hrami apod. Starší účastníci se

budou moci zamýšlet a besedovat nad příslušnými biblickými verši včetně vzájemného sdílení a předávání osobních zkušeností. Již nyní se můžete těšit na společné výlety, koupání, táborák s hezkými písněmi, karneval a mnohé soutěže. Cena pobytu včetně plné penze činí: děti do 3 let zdarma, do 10 let 1600 Kč, do 18 let 1800 Kč, dospělí 2200 Kč. Máte-li o účast zájem, rádi vám pošleme přihlášku a bližší informace. Uzávěrka proběhne nejpozději 10. července.

Kontaktní adresa:

Krasava Machová, 280 02 Kolín 3, Husovo nám. 273, telefon/fax/záznamník: 321 722 944.

VÝBĚR Z USNESENÍ ÚSTŘEDNÍ RADY

Sčítání lidu v r. 2011

* Ústřední rada doporučuje v návrhu formuláře ke sčítání lidu v r. 2011 v bodě náboženské vyznání předloženým ERC vypustit rozlišení věřící/nevěřící a ponechat pouze příslušnost k CNS. ÚR dále souhlasí s vyjmenováním CNS registrovaných států podle abecedy. V případě CČSH žádá o uvedení jména v současné platném znění a v závorce ve znění do r. 1971, tj. ve znění: Církev československá husitská (do r. 1971 Církev československá).

Diakonie a misie, sociální práce

* Ústřední rada bere na vědomí zprávu sociálního odboru ÚÚR a ukládá přednostce sociálního odboru podat zprávu do ČZ a na web o novém zákonu o sociálních službách a příští ústřední radě podat informaci o církevních subjektech, s nimiž se kontaktovala.

* Ústřední rada rozhodla svolat společné jednání se správní radou DaM CČSH do konce června 2006.

* Ústřední rada jmenuje předsedkyní správní rady DaM CČSH Mgr. Olgu Libalovou.

* Ústřední rada jmenuje dozorčí radu DaM CČSH: ing. Bednářová, ing. Studenová, Mgr. Michnác.

* Ústřední rada doporučuje zahrnout do rozpočtu DaM CČSH příspěvek z hospodaření ÚR.

* Ústřední rada nedoporučuje příspěvek pro DaM z diecézí.

Příspěvky

* Ústřední rada schvaluje žádost NO Sázava o příspěvek z povodňového

konta ve výši 20 000 Kč.

* Ústřední rada schvaluje na žádost ERC příspěvek na kapli FN Motol.

* Ústřední rada neschvaluje příspěvek na opravu NO Neveklov z důvodu nedostatku finančních prostředků.

* Ústřední rada schvaluje nakoupení látky na taláry za 10 000 Kč.

Ekumena

* EEA3 v Sibiu v Rumunsku 4.–7.9.2007: Ústřední rada schvaluje účast delegace CČSH na 3. Evropském ekumenickém setkání v Sibiu. Počet členů delegace a jejich jména předloží přednostka OVV na říjnovém zasedání ÚR po získání přesnějších informací o finančních nákladech na cestu a pobyt. (Celkové náklady na celou delegaci by se měly pohybovat maximálně do výše 100 000 Kč).

* Ekumenický kalendář ERC: Ústřední rada schvaluje rozšíření ekumenického kalendáře v předloženém znění a uvedená doplnění doporučuje k přijetí ŘV ERC.

* Svědci víry pro SRC: Ústřední rada souhlasí s předloženým seznamem svědků víry za účelem poskytnutí tohoto seznamu SRC v nejzazším možném termínu. V případě dopracování seznamu historickou sekcí naukového sněmovního výboru před uzávěrkou v SRC žádá ÚR přednosty naukového odboru a OVV o zapracování změn do seznamu. ÚR dále žádá doc. J. B. Láška o vypracování stručných medailonků k vybraným osobnostem.

* Prázdninový pobyt v Johsbachu: ÚR CČSH souhlasí s účastí rodiny bratra Pavla Sikory na prázdninovém pobytu v Johsbachu, za podmínky

vypořádání závazků k ÚR v ČR.

* Ústřední rada byla informována o intronizaci patriarchy Pravoslavné církve v ČR a SR.

* Ústřední rada byla informována o činnostech vedoucích k ustavení NO ve Vídni.

Hana Tonzarová, tisková mluvčí

ZPRÁVY

Rozloučení

„Nikdo z nás nežije sám sobě a nikdo sám sobě neumírá. Žijeme-li, žijeme Pánu, umíráme-li, umíráme v Pánu. Ať žijeme, ať umíráme, patříme Pánu. Vždyť proto Kristus umřel i ožil, aby se stal Pánem i mrtvých i živých.“

(Ř 14,7-9)

Týmito slovy z Písma sme sa dňa 12. 5. v krematóriu v Košiciach lúčili s našou v Pánu zosnulou sestrou Emilií Hňoupkovou – najstaršou členkou našej NO a zároveň utešovali nádejou života večného. Pán života i smrti sestru Emiliu povolal z časnosti vo veku 100 rokov a 6 mesiacov života. Nech Duch Svätý, Utešiteľ potešuje pozostalú rodinu a zosnulá spolusestra ať odpočívá v pokoji a svetlo večné ať jí svítí. Ved' Pán Ježiš nám hovorí: „Ja som vzkříšený a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře na věky.“ (J 11,25)

Za NO Košice
ThMgr. Ján Lauko, vikář

Mozartův večer

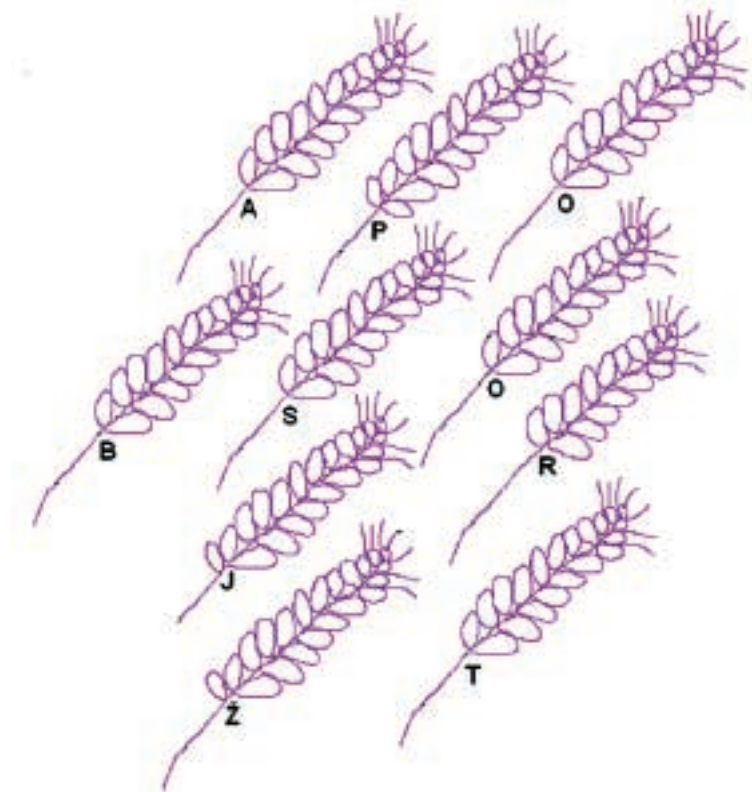
Ve čtvrtek 22. června od 18 h se bude konat v barokní místnosti Sboru knížete Václava Na Zderaze v Praze 2 – Novém Městě (Resslova 6) přednáška ing. Lenky Pokorné o skladateli W. A. Mozartovi, která bude provázena hudebními ukázkami. Na housle hraje Lenka Pokorná, sólový zpěv prof. Jaroslava Hermanová a varhany Václav Vála. Přednášející je ředitelkou Mozartova muzea Na Bertramce. Srdečně zveme.

Rada starších

Gratulácia

Bratislavská diecézna obec v Košiciach posielala prostredníctvom nášho týždenníka Český zápas srdečný pozdrav a gratuláciu novozvolenému metropolitovi Pravoslávnej cirkvi na Slovensku Jánovi. Priamo v Košiciach nás ešte v hodnosti arcibiskupa michalovského navštívil a zúčastnil sa našich bohoslužieb na sviatok prvomučeníka Štefana v roku 2004, kde som bol br. biskupom ThDr. Janom Hradilom, Th.D. zároveň uvedený do úradu farára NO v Košiciach. Ekumenické vzťahy a spolupráca cirkví posobiach na území mesta Košice je naozaj živá a príkladná. Metropolitovi, Jeho Vysokopreosvietenosti vladikovi Jánovi, arcibiskupovi prešovskému a Slovenska, touto cestou prajeme veľa Božej milosti, zdravia a požehnaní v zodpovednej službe Pánovi cirkvi i ľuďom.

ThMgr. Ján Lauko, vikář Košice

(Řešení z minulého čísla: Život věčný)

Jana Krajčírřiková

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wuchterlova 5, 166 26 Praha 6

Šéfredaktorka: Dr. Helena Bastlová, redakce: Mgr. Jana Krajčírřiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123,

mail: cesky.zapas@csh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz

KALENDARIUM – ČERVEN

19. 6. 1881 - Narodil se v Mladé Boleslavi František Gellner (+ (?) od září 1914 nezvestný) - básník, malíř a žurnalista. Spolupracovník Moderní revue a Neumannova Nového kultu, byl především básníkem. Vedle básnických sbírek Po nás ať přijde potopa (1901) a Radosti života (1903) psal povídky, fejetony, román i drama, překládal a kreslil. Už ve Francii přispíval obrázky a karikaturami do řady časopisů, ilustroval Havlíčkův Křest sv. Vladimíra, vysoce hodnoceny jsou i některé jeho oleje. Válka, ve které se ztratil kdesi na haličské frontě, nás tak připravila o nadějněho umělce, který ve své třetí sbírce básní Nové verše (vyšla až 1919) ukazuje, že "dospěl k pochopení teskné krásy života".

19. 6. 1886 - Narodil se v Kolíně Rudolf Kremlíčka (+ 3. 6. 1932 v Praze) - malíř a grafik.

19. 6. 1941 - Narodil se v Praze Václav Klaus - prezident.

19. 6. 1946 - Tři dny po ustavující schůzi Ústavodárného národního shromáždění se konala jednomyslná (manifestační) volba Edvarda Beneše prezidentem ČSR. Současně podala demisi vláda Z. Fierlingera.

20. 6. 1621 - V síni říšské dvorské rady byl přečten odsouzeným soudní výrok; v Praze zavládlo zděšení nad přísnými tresty.

21. 6. 1621 - Na Staroměstském náměstí v Praze se konala poprava 27 vybraných účastníků českého stavovského povstání; z popravených byli 3 ze stavu panského (Šlik, Budovec a Harant z Polžic), 7 rytířů a 17 měšťanů. Co se týče náboženského vyznání, byli mezi nimi lutheráni, kalvíni, členové Jednoty bratrské a z propagandistických důvodů rovněž jeden katolík (Diviš Čermín z Chudenic). Mezi popravenými byl i rektor univerzity Jan Jesenský. V nepřítomnosti postihly ortely smrti generalitu stavovské armády (v čele s Thumem) a členy direktoria. Průvodním trestem ztráty hrdla a cti bylo i propadnutí majetku; konfiskační komise zabavily 115 panství a statků v hodnotě 8 milionů kop grošů. Následujícího dne bylo několik osob potrestáno nižšími tělesnými tresty a vyhnanstvím, další osoby byly odsouzeny k doživotnímu vězení.

22. 6. 1926 - Po bouřlivém jednání ve sněmovně byla přijata pevná agrární cla na obilí, mouku a mlýnské výrobky, sádlo, rýži, brambory, luštěniny aj. (prosažovali je agráři, podporováni lidovci proti levici). Od 6. června t. r. platila pohyblivá cla na obilí, mouku, mlýnské výrobky a sádlo. Uzákonění vysokých agrárních cel nevyhovovalo exportnímu průmyslu.

23. 6. 1606 - Mírové ujednání mezi Štěpánem Bočkajem a Habsburky (zastoupeni arcivévodou Matyášem) ve Vídni. Bočkaj získal vládu nad Sedmihradskem a třemi východouherskými stolicemi, v Uhrách posílána moc stavů a obnoven úřad palatina. Zajištění náboženské svobody se týkalo jen šlecht a měšťanů. Na mírovou smlouvu navazoval i mír ujednaný s Turky, ale Rudolf II. odmítl obě smlouvy uznat (nechtěl přistoupit na požadavek náboženské svobody nekatolickým vyznáním). Vzrostla pozice Matyáše.

23. 6. 1866 - Vojska pruské labské a první armády (asi stopadesátitisícová) překročila české hranice v prostoru mezi Rumburkem a Libercem, bez většího odporu se zmocnila obou měst a postupovala směrem na Jičín. O čtyři dny později pronikla z Kladska na území Čech také druhá pruská armáda o síle 100 tisíc mužů a po bitvách u Náchoda a Trutnova vstoupila do vnitrozemí (i v dalších dílčích bitvách - u Jičína, České Skalice aj. byly ztráty rakouské severní armády až pětkrát vyšší než na protivníkově straně).

23. 6. 1891 - Narodil se v Hájí u Opavy Vladislav Vančura (+ 1. 6. 1942 v Praze) - prozaik, filmový scenárista a publicista.

23. 6. 1921 - Propukla stávka bankovních zaměstnanců za platovou úpravu, která skončila nezdarem pro "nervózní radikálnost" jejich agitátorů.

23. 6. 1951 - Zemřel v Praze Saša Machov, vlastním jménem František Matha (* 16. 7. 1903 ve Zhoří u Pacova) - tanečník, herec, choreograf a režisér, účastník protinacistického odboje.

24. 6. 1866 - Armáda italského krále Viktora Emanuela (o dvojnásobné převaze) se utkala s menším rakouským vojskem arcivévodou Albrechta v bitvě u Custozzy; Italové byli poraženi. Vítězství na jižní frontě však nemělo rozhodující vliv na celkový výsledek války.

24. 6. 1896 - Po politickém spojení moravských "staročechů" s "mladočechy" v jednu koalici na jaře 1896 se odštěpilo katolické křídlo moravské Národní strany a založilo v Přerově Katolickou stranu národní na Moravě v čele s M. Hrubanem. Představovala konzervativní křídlo politického katolicismu a v programu měla prosazování rovnoprávnosti českého a německého národa na Moravě, založení univerzity v Brně ad. Již na podzim 1896 se účastnila voleb do moravského zemského sněmu a získala 4 mandáty, v parlamentních volbách na jaře 1897 pak jedno zastoupení.

25. 6. 1741 - Korunovace Marie Terezie v Bratislavě (v chrámě sv. Martina) na uherskou královnu.

25. 6. 1926 - Poslanecký tandem lidovci - agráři prosadil přijetí zákona o úpravě platů duchovenstva církví a náboženských společností (tzv. kongruí). Zákon zajišťoval finanční příjem duchovním kongruálních církví a další jejich finanční požitky. Odporoval tak zásadě odluky církve od státu.

25. 6. 1951 - Komunistické vedení schválilo tzv. akci 77 tisíc, tj. převedení 77 500 úředníků v českých zemích do výroby. Opatření započala 1. července t. r. Podle neoficiálních údajů skončila tato akce převodem 51 215 úředníků (66 % z naplánovaného počtu) do výroby.

25. 6. 1956 - Zemřel v Praze Eduard Štorch (* 10. 4. 1878 v Ostroměři) - pedagog a spisovatel pro mládež.

(red)